

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Torrefacção Camelo L^{da}

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 30 stycznia 2008 r. w sprawie T-128/06 i wydanie wyroku zawierającego odmienne rozstrzygnięcie, w którym stwierdzona zostanie konieczność zastosowania w sprawie zakazu zawartego w art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾ i, w konsekwencji, przychylenie się do argumentów przedstawionych przez Japan Tobacco i odmowa rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 1 469 121;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie zarzuca w jego treści Sądowi naruszenie rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, a w szczególności, postanowień art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia. Wnoszący odwołanie twierdzi, że mimo iż Sąd uznał istnienie powszechnej znajomości znaku wcześniejszego, podobieństwa między występującymi w sprawie znakami i związku między towarami oznaczanymi tymi znakami, zażądał on konkretnego, rzeczywistego i aktualnego dowodu na wystąpienie naruszenia praw do znaku wcześniejszego, podczas gdy, zgodnie ze wspomnianym przepisem, wymagane jest wystąpienie niebezpieczeństwa naruszenia praw do znaku, niebezpieczeństwa odnoszenia nienależnych korzyści z jego odróżniającego charakteru lub niebezpieczeństwa szkodzenia mu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-160/08)

(2008/C 209/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: Kellerbauer i D. Kukovec)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie publikując ogłoszenia o udzielanych zamówieniach i udzielając zamówień na usługi w zakresie publicznych usług ratunkowych bez zaproszenia do składania ofert lub w sposób nieprzejrzysty, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyąc na mocy dyrektywy 92/50/EWG ⁽¹⁾ i 2004/18/WE ⁽²⁾ oraz zasadom swobody przedsiębiorczości i swobodnego świadczenia usług (art. 43 i 49 WE),
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja wskazuje, że otrzymała szereg skarg na praktyki w zakresie udzielania zamówień w dziedzinie publicznych usług ratunkowych w Republice Federalnej Niemiec. W skargach tych wskazywano okoliczność, że zamówienia w tej dziedzinie co do zasady nie były przedmiotem zaproszenia do składania ofert, i nie były udzielane w sposób przejrzysty. Zdaniem Komisji ogólnie ograniczona ilość zaproszeń do składania ofert na usługi ratunkowe, które zostały ogłoszone na szczeblu europejskim przez zbiorowości lokalne, odpowiedzialne za zarządzanie publicznymi usługami ratunkowymi (13 ogłoszeń w okresie sześciu lat, przeprowadzonych przez jedynie 11 na 400 okręgów i okręgów miejskich istniejących w Niemczech) jest dodatkową wskazówką praktyki rozpowszechnionej w Niemczech, polegającej na przyznawaniu rzeczonych usług ratunkowych, bez zastosowania się do postanowień dyrektyw europejskich w dziedzinie udzielania zamówień i podstawowych zasad prawa wspólnotowego. Ponadto zamówienia te były przyznawane bez zastosowania środków mających na celu zagwarantowanie odpowiedniej przejrzystości i uniknięcie dyskryminacji.

Poprzez swą praktykę udzielania zamówień Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które ciąży na niej na mocy dyrektyw 92/50/EWG i 2004/18/WE oraz zasadom swobody przedsiębiorczości i swobodnego świadczenia usług zapisanych w art. 43 i 49 WE, a w szczególności zakazowi dyskryminacji przewidzianemu w ramach tych zasad.

Zbiorowości lokalne, jako zarządzający usługami ratunkowymi, odpowiadają definicji „instytucji zamawiającej” w rozumieniu art. 1 lit. b) dyrektywy 92/50/EWG i art. 1 ust. 9 dyrektywy 2004/18/WE. Zdaniem Komisji jest ponadto bezsporne, że zamówienia udzielane tytułem odpłatnym w dziedzinie publicznych usług ratunkowych są objęte przywołanymi dyrektywami i znacznie przekraczają progi wymagane dla zastosowania rzeczonych dyrektyw. W świetle wszystkich wskazanych okoliczności, rozpatrywane umowy o świadczenie usług powinny być zostać zawarte w trybie procedur wskazanych w dyrektywach i z uwzględnieniem ogólnych postanowień o równości traktowania i niedyskryminacji.

Ponieważ niniejsza sprawa dotyczy umów prezentujących interes transgraniczny, udzielenie zamówień z pominięciem przejrzystości, naruszyło, poza dyrektywami 92/50EWG i 2004/18/WE, również zapisane w traktacie WE zasady ogólne swobody przedsiębiorczości i swobodnego świadczenia usług.

Świadczenie usług ratunkowych takich jak usługi przewozu i usługi medyczne w ramach publicznych usług ratunkowych nie jest też objęte zakresem wyjątków przewidzianych w art. 55 WE w związku z art. 45 WE, w świetle których działalność, która w państwie członkowskim jest związana, choćby przejściowo, z wykonywaniem władzy publicznej, jest wyłączona z zakresu stosowania w tym państwie przepisów rozdziału o prawie przedsiębiorczości i swobodnym świadczeniu usług. Wyjątek zapisany w art. 45 traktatu WE, który jako odstępstwo od podstawowej swobody, musi podlegać ścisłej wykładni, ogranicza się wyłącznie do działalności, która, jako taka, stanowi bezpośredni i specyficzny udział w wykonywaniu władzy publicznej. Zagadnienie czy ma miejsce wykonywanie władzy publicznej nie zależy zatem od charakteru prawa publicznego ani od przewidzianej działalności. Decydujące znaczenie ma natomiast możliwość uczynienia przez władzę użytku z praw suwerennych i przymusu wobec obywatela.

Komisja jest przekonana, że praktyka w zakresie udzielania zamówień w dziedzinie usług ratunkowych może – również z udziałem zagranicznych usługodawców – zostać zorganizowana w sposób zapewniający udostępnienie usług ratunkowych charakteryzujących się szybkością, wysokim poziomem i obejmujących cały przewidziany obszar, w całym państwie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209, str. 1.
⁽²⁾ Dz.U. L 134, str. 114.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 14 lutego 2008 r. w sprawie T-351/05 Provincia di Imperia przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-183/08 P)

(2008/C 209/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Martin i L. Flynn, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Provincia di Imperia

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 14 lutego 2008 r. w sprawie T-351/05;
- uznanie skargi Provincia di Imperia wniesionej w tej sprawie za niedopuszczalną;
- obciążenie Provincia di Imperia kosztami poniesionymi przez Komisję w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu Komisja podnosi zarzut, że zaskarżony wyrok uchybił przesłankom dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej na mocy art. 230 WE, w szczególności poprzez uznanie, że strona skarżąca w pierwszej instancji miała interes prawny we wniesieniu skargi. Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest bowiem dopuszczalna tylko wtedy, gdy jest w stanie doprowadzić do przyznania korzyści jej autorowi. Tymczasem w niniejszym przypadku skarga strony skarżącej jest oczywiście niedopuszczalna, ponieważ wyrok stwierdzający nieważność zaskarżonego aktu jako taki w żaden sposób nie może przyznać „korzyści” tej stronie. Przyznanie subwencji stanowi bowiem przysporzenie otrzymane od Komisji i oferent odpowiadający na zaproszenie do składania wniosków nie ma w konsekwencji żadnego prawa do otrzymania takiej subwencji.

Tytułem ewentualnym Komisja podnosi, że nawet jeżeli skarżąca w pierwszej instancji miałaby interes prawny w dniu wniesienia skargi, interes taki zniknąłby w każdym razie w dniu ogłoszenia zaskarżonego wyroku, ponieważ całość budżetu przeznaczanego na zaproszenie do składania wniosków była wyczerpana, a okres programowania zamknięty.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2008 r. w sprawie T-215/06 American Clothing Associates SA przeciwko OHIM, wniesione w dniu 16 maja 2008 r. przez American Clothing Associates SA

(Sprawa C-202/08 P)

(2008/C 209/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: American Clothing Associates SA (przedstawiciele: adwokaci P. Maeyaert, N. Clarembeaux i C. De Keersmaecker)